

Džamijski Nestanak

Pored materije,prostora i vremena postoje
Još mnoge dimenzije koje naš um ne može ni zamisliti.

Hodža Mujo bi obično klanjao džumu u Sultan Selimovoj džamiji u centru Stoca.U vezi s tim jedno vrijeme se dešavao neobičan događaj.Naime,nakon hutbe lokalong imama Mustafa Žujo bi naprasno nestao iz safa nakon namaza a onda bi se pojavio na izlasku obuvajući cipele poput ostalih ljudi.Niko nije znao kuda je nestao niti su ljudi mogli objasniti ovu neobičnu pojavu.

No,kako to obično biva sa isključivo formalnim vjernicima sve se nastojalo objasniti kao prosta obmana ili prevara kojoj sama treba utvrditi uzrok.

Džematlije su uzalud nagađale a tako uvijek biva kada isključivo razumom nastojimo dokučiti sakralnu prirodu čovjekovu.

„Vidi“...govorio bi katkad Ahmed iz Podgradske mahale;...“ta,sakrije se iza džamijskog stuba a onda izađe“....

„Nije hak“... odmahivao bi glavom stari Ibrahim,...nemojmo grijешiti duše,niti se krije niti izlazi zadnji“.

„Ko zna“... umiješa se mladi kalfa Džafer“...morebit se i sakrije pa izađe.“Drukčije ne mere bit' i gotovo“-dodade samouvjereno.

„Marifetluk“-ubaci se neko sa strane,“najbolje je da nagovorimo jedno dijete da ga prati“,...“pa kud on,tu će i dječak“...

„Nema druge“-dodade Ahmed,moramo saznat',i gotovo!“

Nisu bili još ništa odlučili a na idućoj džumi se ponovilo isto.

Ipak,na kraju angažovaše malog dječaka Ismaila da ga prati.Bijaše mu tek devet godina ali je bio učeno dijete,i znao podosta sura iz Kur'ana bez obzira na svoju dob.

„Slušaj sine“... obrati mu se stari Ademaga stavljajući mu nešto slatkiša u džep od pantalona...,kad bude džuma,ti stani u saf odmah pored hodže,pa nam kasnije reci ako se on sakrije pod minber ili iza džamijskog stuba!

Mali Ismail nije shvatio zašto bi se neko skrivao u džamiji jer nema ni potrebe ni smisla ali dijete je lako uhvatiti u zamku lakomislenosti jer još nije iskvareno iskustvom starijih.

On sasluša džematski savjet,pristade da na idućoj džumi prati šejha Mustafu Žuju.

Dodje i sljedeći petak i ljudi se sakupiše na džuma –namaz.Mali Ismail odmah stade do hodže Muje kako mu je bilo rečeno.

Šejh ga pomilova po glavi i reče:“Tebe su odradili da me pratiš“...“je li tako?!“Dječak nesvjesno klimnu glavom i sam iznenađen ali ne reče ništa.

„Haj'sa mnom“-dodade,te dječak i on stadoše u saf jedan pored drugog.Džuma se klanjala i nakon hutbe ovaj put nestadoše i dječak i šejh zajedno.Kada se pojaviše na izlasku iz džamije djetetov vrat je krasio vijenac zrelih hurmi sa zelenim listovima.Neki protrnuše od glave do pete a masom odjeknuše uzdasi,dvojici ljudi potekoše suze.

Mali Ismail je jeo hurme kao da je sve što se dešava najnormalnije a hodža Mujo ode bez riječi i nastavi svojim putem.

Jedan džematlija uze dvije hurme i nakon što ih pojede sa strahom u glasu reče:“Prave su“...“nema sumnje.“

Jer ljudi osjećaju strah uvijek kad se suoče sa onim što ne znaju objasniti. Ali ko zna on zaista zna, ko ne zna on i ne zna i tako je bilo oduvijek.

„Gdje ste bili“?-sagnu se gotovo bojažljivo Ibrahim prema dječaku.

„Ne znam“-tiho promuća on, ali odmah smo prešli u neku drugu zemlju.“

„Životinje drugačije a ljudi na njima i hodža Mujo ubra hurme i objesi ih meni o vrat.“

„Niko nas nije vidio mada su ljudi posvuda oko nas prolazili“...“zemlja je bila smeđa i bilo je puno pjeska“-začudo završi Ismail. Ljudi se tek zgledaše. U našim krajevima hurme ne rastu, moglo se samo nagađati gdje je šejh Mustafa prenio i dječaka i sebe. Nakon ovog događaja hodža Mujo nije nestajao iz džamije niti bi ga dječak pratio. Gdje su bili nikada nije odgonetnuto. Jedino se uvećalo neznanje neukih i strahopoštovanje učenih.

<https://jasminko.github.io/>

(Slika-Nišan Šejha Mustafe Žuje)